

Publicerad 2023-12-12 21:10 av Ingvar Loco Nordin
Vardag i Sammelsurien, 026 (Utvakad med grus i ögonen)

Jag stiger ut i mörker & kyla,
lämnar bilen på lasarettets ändlösa personalparkering
och går alltför tunnklädd upp till huvudentrén,
sätter mig bland andra glest sittande sittare,
tar fram Om uträkning av omfång II
och börjar läsa fortsättningen på Solvej Balles septologi,
som i viss mån liknar Marlen Haushofers Die Wand,
som talar om geografisk, rumslig instängning,
medan Balles verk beskriver instängdhet i tid;
en enda dag som återkommer;
den artonde november

Jag är på väg till covid- & säsongsinfluensavaccination
ute på Hertsöns vårdcentral i Luleå,
och har följt med Anna till hennes arbetsplats;
Sunderby Sjukhus,
där jag sitter och väntar ut tiden,
så att jag kan återvända till bilen på parkeringen
och leta mig ut till vaccinationscentralen i lagom tid
före avtalat klockslag, 10:25,
längs en väg jag aldrig åkt;
alltid lika stressande,
men jag har studerat kartor, räknat rondeller
och korsningar på Google Earth;
solen går upp 9:41
och jag ger mig gott om tid
och grundar med kaffe i lasarettets cafeteria

Röster hörs långt bort vid entrén till matsalen
dit jag förflyttat mig
med en kopp kaffe och en lussekatt;
röster som tyder på att livet pågår,
om än i all enkelhet

Jag är 74, snart 75
och ibland känner jag mig sådan,
men inte ofta

Denna ödsliga, tidiga matsal, tom förutom för mig själv,
där jag sitter i det bortersta hörn jag kunnat finna,
passar väl i min läsning av Om uträkning av omfång;
samma tomma, anonyma, zombieesiska medvetandeaematik,
ett pågående i all omedvetenhet,
exploderande i plötsliga ljudliga röster;
städpersonal, leveransbud, kökspersonalplock, spol i kran,
stapling av porslin

Det är osannolikt
att jag sitter i en lasarettsmatsal i Norrbotten
och snart ska ge mig iväg med en japansk 4-wheel-drive
för att vaccinera mig mot åldringshotande sjukdomar
så fort solen gått upp,
utan att någon, ens jag själv, gör något väsen

Rösterna i matsalens fjärran gränstrakter
är som julgranspynt; glitter, tomtebloss

Det är den 12:e december i en värld full av snö
och långa nätter
och dagar som bara tar ett par vättesteg

De tomma, obesatta matsalsborden
är tystnadens grafiska partitur;
kökspersonalens ljud insekter och tankar som splittras

Jag sitter i en meditationsstund, i ett varse
utan tydlig kausalitet;
kroppen en översikt och en tveksamhet;
den blivande dagen gömd under horisonten
till långt fram på förmiddagen,
jag själv gömd i mig själv så länge det går

På Biltemas kafé på Storheden,
där jag sitter nyvaccinerad och läser vidare
i Om uträkning av omfång,
sitter skaror av äldre;
en slags återblickar på liv, gråkrumma sammanfattningar,

deras gravkammarröster ekande i den stora lokalen,
livets styckevisrörelse, ord för ord,
kaffe och fem kronors påfyllning, stämband som spelar
på omedelbara omedvetenheter

Biltema är en oas för gamla as
som jag;
billigt fika och rymliga toaletter

Senare är jag tillbaka i Sunderbyns matsal / cafeteria

En liten flicka skrattar, skojar att jag är Tomten,
önskar sig en robot som kan skotta snö,
och jag återtar mitt längsbortilokalenhorn,
läsande Om uträkning av omfång
medan jag samtidigt registrerar hur den lilla flickans föräldrar
och far- eller morföräldrar turas om
att läsa en saga
och samtala som den närmaste familjen samtalar

Anna, i sina vita fysioterapikläder
med titel och namn på brickor fästade på blusen,
kommer och besöker mig i cafeterian ett tag,
så sexig i sin uniform!

Vid mina flesta besök på Sunderby sjukhus
får tiden bestämma, sköta sig själv utan hänsyn

Timmarna lägger sig som tunga presenningar över skeendena
eller ibland som dimstråk över utskärgårdarna

Ingenting händer, jag är trött i människornas värld,
döden står utvakad med grus i ögonen
och allt är lekfullt

De flesta kroppar jag ser i cafeterian, i entrén
eller i lasarettets luftiga atrium,
har olika fel, är för feta, för gamla, för fula:
Sjukhuset kunde vara Dantes purgatorium,

eller en helvetesmålning av Hieronymus Bosch

De få väl avvägda
går som änglar, hemvärnsmän eller riddare
genom lidandet

Klockan är 14:10 och mycket återstår

Verkligheten sänder i stereo härinne:

Till vänster två pratsamma damer
som låter som kornknarrar i kylfuktiga naturmorgnar;
till höger en fet man som drar ut en stol som gnisslar svårt

Mitt i ljudbilden en rundlagd medelålders dam
som jag fantiserar ett fläskigt, smakande, plaskigt samlag med,
medan pålen pockar på utrymme i braxorna och tiden går

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingvar Loco Nordin med Poeter.se id #114094 innehar upphovsrätten